

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΔΙΑΚΟΝΙΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

«Ὁ σπείρων φειδομένως φειδομένως καὶ θερίσει καὶ ὁ σπείρων ἐπ' εὐλογίας ἐπ' εὐλογίας καὶ θερίσει».
(Β' Κορινθ. 9,6)

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ
ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ
ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
10, ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ 14 (ΜΟΝΗ ΠΕΤΡΑΚΗ)
ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦ. 72-112

ΕΤΟΣ Γ'. ΑΘΗΝΑΙ, 9 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1955 ΑΡΙΘ. 41 (128)

“ΕΔΩΚΕ ΤΟΙΣ ΠΕΝΗΣΙΝ,,

Αναγνώσατε: Β' Κορινθ. 9,6-11

Πρὸς χάριν τῶν πτωχῶν Χριστιανῶν τῆς Παλαιστίνης ὁ Ἀπόστολος Παῦλος (ἔχων καὶ σχετικὴν παραγγελίαν τῶν ἄλλων Ἀποστόλων, ποὺ ἔμεναν εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ) ἐφρόντιζε διὰ τὴν συλλογὴν εἰσφορῶν ἐκ μέρους τῶν πιστῶν τῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Ἑλλάδος καὶ, πρὸ πάντων, τῆς πλουσίας Κορίνθου. Πρὸς τὸν σκοπὸν δὲ τοῦτον εἶχε συστήσει εἰς τοὺς Χριστιανούς τῆς Κορίνθου,

Μὲ σποράν παρομοιάζει τὴν ἐλεημοσύνην ὁ Ἀπόστολος τοῦ Κυρίου. Καὶ τοὺς κανόνες τῆς σπορᾶς ἐφαρμόζει καὶ ἐδῶ. Ἄν σπείρης μὲ τσιγκουνιά, τσιγκουνίκο θὰ εἶναι καὶ τὸ ἀποτέλεσμα. Ἄν σπείρης ἀπλόχερα, πλουσία θὰ εἶναι καὶ ἡ συγκομιδὴ: «Ὁ σπείρων φειδομένως φειδομένως καὶ θερίσει καὶ ὁ σπείρων ἐπ' εὐλογίας ἐπ' εὐλογίας καὶ θερίσει».

εἰς τὴν πρώτην ἐπιστολὴν του πρὸς αὐτοὺς, ν' ἀποταμιεύῃ ἕκαστος κάθε Κυριακὴν ὅ,τι τοῦ ἴτου εὐκόλον, ὥστε νὰ ἔχῃ συγκεντρωθῆν κάποιο σεβαστὸν ποσό, ποὺ θὰ τὸ παραλάμβανεν ὁ ἴδιος, ὅταν θὰ ἐπήγαινε διὰ δευτέραν φοράν εἰς τὴν Κορίνθον, καὶ νὰ μὴ περιμένουν τότε νὰ κάμουν ἐράνουσ.

ΥΜΝΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ
 "Ἐσθινὸν Ζ'. Ἦχος βαρὺς.
 Ἰδοὺ σκοτία καὶ πρῶσι! Καὶ τί πρὸς τὸ νημεῖον, Μαρία, ἔστηρας, πολὺ σκότος ἔχουσα ταῖς φρεσίν; ὄψ' οὐ ποῦ τέθειται ζῆταις ὁ Ἰησοῦς! Ἄλλ' ὄρα τοὺς σπηρέχοντας Μαθητάς, πῶς τοῖς ὀφθαλμοῖς καὶ τῷ σωμαρίῳ τὴν Ἀνάστασιν ἐτεκμήρησαν καὶ ἀνεμῆθησαν τῆς περὶ τοῦτου Γραφῆς. Μεθ' ὧν καὶ δι' ὧν καὶ ἡμεῖς πιστεύσαντες, ἀνημοσῆμέν Σε, τὸν ζωοδότην Χριστόν.

Ἀὐτὴν τὴν ὑποχρέωσιν τῶν πιστῶν διὰ τὴν βοήθειαν τῶν πασχόντων ἀδελφῶν των ὑπεθυμίζων ὁ ἅγιος Ἀπόστολος, καὶ εἰς τὴν δευτέραν του ἐπιστολὴν πρὸς τοὺς Κορινθίους, δίδει εἰς τὴν σημερινὴν περιχοπὴν τῆς ὀραϊοτάτου μάθημα περὶ ἐλεημοσύνης, πολὺ χρήσιμον δι' ὅλους μας.

Ὅποιος σπείρει ὀλίγα θερίσει ὀλίγα, ἐν ᾧ ὅποιος σπείρει πολλὰ θερίσει πολλὰ. Καὶ ὅσον περισσότερα λαιπὸν θὰ δώσης — ἐνωστὶ ὁ θεὸς Παῦλος — εἰς τὴν βοήθειαν τοῦ

ἀδελφοῦ σου, τόσον μεγαλύτερον μισθὸν θὰ ἔχῃς ἀπὸ τὸν Θεόν· ἐν ᾧ ἂν φειδωλευθῆς (τσιγκουνευθῆς) εἰς τὴν ἐλεημοσύνην σου, ἀνάλογος θὰ εἶναι καὶ ἡ μεταχειρίσις σου ἀπὸ τὸν οὐράνιον Δοτῆρα τῶν ἀγαθῶν.

Δὲν ἔχει ὅμως ἀξίαν ἡ ποσότης μόνου τῆς ἐλεημοσύνης. Διότι εἶναι ἀνάγκη νὰ προέρχεται ἀπὸ εὐακρινῆ διάθεσιν, ἀπὸ

πραγματικὴν συμπάθειαν καὶ ἀγάπην. Νὰ μὴ γίνεται ἀπὸ ὑποχρέωσιν καὶ ἀπὸ ἀνάγκην, μὲ δυσἀρέσκειαν καὶ μὲ δυσανασχέτησιν. Ποτὲ δὲ νὰ μὴ διδῆ τὴν ἀφορμὴν νὰ στενοχωρηθῆ καὶ ὁ ἐλεούμενος μὲ τὴν ἄστοχον συμπεριφορὰν τοῦ ἐλεούτος: «Ἐκαστος καθὼς προαιρεῖται τῇ καρδίᾳ μὴ ἐκ λύπης ἢ ἐξ ἀνάγκης».

Ἀπ' ἐναντίας πρέπει ἡ ἐλεημοσύνη νὰ γίνεται μὲ εὐχαρίστησιν, μὲ χαρὰν, μὲ ἁρᾶν καὶ φαιδρὸν πρόσωπον. Καὶ τότε ἔχει πραγματικὴν ἀξίαν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ὁ Ὅποιος βλέπει εἰς τὰ βάθη τῶν καρδιῶν μας. Αὐτὸν δὲ τὸν ἐλεήμονα, μὲ τὴν καλὴν καὶ εὐχάριστον διάθεσιν καὶ μὲ τὸ φαιδρὸν πρόσωπον, ἐκτιμᾷ ὁ Θεὸς καὶ ἀνταμειβεῖ: «Ἰλαρὸν γὰρ δόξῃν ἀγαπᾷ ὁ Θεός». Πόσον πολὺ δὲ ἀποβλέπει ὁ Κύριος εἰς τὴν ἐσωτερικὴν διάθεσιν τοῦ ἐλεούτος, μᾶς τὸ εἶπε καὶ ὁ ἴδιος ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἰς τὴν ἐπιτοὴν Ὅρους ὁμιλίαν Του, ὅταν ἐδήλωνεν, ὅτι εἶναι τελείως ἀχρηστος ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ἡ ἐλεημοσύνη, ποῦ δὲν γίνεται ἀπὸ ἀγάπην, ἀλλὰ «πρὸς τὸ

θεοθῆναι τοῖς ἀνθρώποις» (Μαθ. 6,1-4).

Ἐλεημοσύνη, ποῦ γίνεται ἀπὸ ἀγνὴν διάθεσιν, μὲ εὐχαρίστησιν καὶ μὲ γενναιοδωρίαν, ἔχει πλουσίαν τὴν ἀνταπόδοσίν της. Διότι προσωπικῶς ἐνδιαφέρεται δι' αὐτὴν ὁ Θεὸς ὁ ἴδιος, ὁ Ὅποιος εἶναι ἰκανὸς νὰ ἀνταποδώσῃ μὲ τὸ παραπάνω ὅσα θὰ δαπανηθοῦν εἰς τὴν ἐλεημοσύνην. Δι' αὐτὸ δὲν πρέπει ποτὲ νὰ φοβῆται ὁ Χριστιανὸς μήπως πτωχυνῆ, τάχα, ὅταν ἐλεῇ· ἀλλὰ, ἐφ' ὅσον ἔχει, νὰ εἶναι πάντοτε πρόθυμος νὰ εὐεργετῇ τὸν πλησίον του μὲ γενναιοδωρίαν, σύμφωνα μὲ τὸ ψαλμικόν: «Ἐσκόρπισεν, ἔδωκε τοῖς πένησιν· ἡ δικαιοσύνη αὐτοῦ μένει εἰς τὸν αἰῶνα».

Ἐπὲρ τῶν τοιούτων δὲ ἐλεημόνων εὐχεταὶ ὁ θεὸς Ἀπόστολος πρὸς τὸν Θεόν, νὰ ἀνταποδώσῃ πλουσιοπάροχα, ὅτι αὐτοὶ θὰ δώσωσιν ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν των: «Πληθύναι τὸν σπόρον ὑμῶν καὶ αὐξήσαι τὰ γεννήματα τῆς δικαιοσύνης ὑμῶν».

Ἡ ΑΓΑΠΗ ΚΡΙΤΗΡΙΟΝ

Μίαν ἡμέραν θὰ πεθῆ τέσσας εἰς τὸ βασίλειον τοῦ κακοῦ καὶ θὰ ἀνταμειθῆ ὁ ἀνθρώπινος μόχθος διὰ τὴν ἀρετὴν. Αὐτὸ μᾶς διδάσκει ἡ εὐαγγελικὴ ἐκείνη περικοπή, εἰς τὴν ὅποιαν ὁ Κύριος πρόλεγει τὴν ἐν δόξῃ Δευτέραν Παρουσίαν Του καὶ τὴν μέλλουσαν Κρίσιν, κατὰ τὴν ὅποιαν μέλλει νὰ χωρίσῃ τοὺς «ἐλεκτούς» ἀπὸ τοῦς «κατακριμένους», ὅπως ὁ ποιμὴν χωρίζει ἐπὶ πρόβατα ἀπὸ τῶν ἐρίφων, διὰ τὴν καλῆσιν τοῦς μὲν εἰς τὴν αἰώνιον καὶ ἄποσπῆσιν τοῦς δὲ εἰς κόλασιν αἰώνιον» (Μαθ. 25,31-46).

Τὸ θέμα ἀποτελεῖ θεμελιώδη διδασκαλίαν τῆς Χριστιανικῆς Πίστεως καὶ εἰς πολλὰ σημεῖα τῆς Ἁγίας Γραφῆς ἀντικεινται μὲ ὅλην τὴν ἀπικουμένην ἐνέργειαν, καθημερινῶς δὲ ὁμιλοῦμεν τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν ὡς καὶ πάλιν ἐργόμενον μετὰ δόξης κρίνει ζώντας καὶ νεκρούς. Δὲν εἶναι σκοπὸς μας ἔδω νὰ ὁμιλήσωμεν περὶ τοῦτου ἐν γένει. Ἐκείνου, τὸ ὅποῖον ἐπιθυμοῦμεν νὰ προσέξωμεν βιαιτέρως, εἶναι τὸ κριτήριον, διὰ τοῦ ὁποίου — ὅπως παραστατικώτατα λέγει

ὁ Κύριός μας — θὰ διακρίνῃ τοὺς «δικαίους» ἀπὸ τοὺς «ἀμαρτωλοὺς» ὁ ἴδιος Κριτής. Καὶ νομίζομεν ὅτι ἐπιβάλλεται αὐτῇ ἡ βιαιτέρα προσοχὴ μας εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον. Διότι — εἶναι ἀνάγκη νὰ τὸ ὁμολογώσωμεν; — πολλὴ συχνὰ ἀπασχολοῦμεθα ἀπὸ τόσας ἄλλας λεπτομερείας, ὅστε νὰ ἐπικοιῶμεθα αὐτὸ, τὸ τόσο βασικόν, σημεῖον, τὸ ὅποῖον καὶ εἰς ἄλλας εὐκαιρίας μᾶς τινεῖς ἡ Καινὴ Διαθήκη καὶ ποῦ ἀποτελεῖ τὸ χαρακτηριστικώτερον πρακτικὸν γνώρισμα τοῦ ἀληθοῦς Χριστιανοῦ.

Ἐν τούτῳ γνώσκονται πάντες, ὅτι ἔμολ μαθηταὶ ἐστε, ἐὰν Ἀγάπην ἔχητε ἐν ἀλλήλοις. Αὐτὴ εἶναι ἡ οὐσιωδωτάτη ἀπαιτήσις τοῦ Ἰερου τοῦ Χριστιανισμοῦ Ὀρθοπεδικῆς. Ὅστις παρήγγειλεν εἰς τοὺς μαθητὰς Του. Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους, καθὼς ἐγὼ ἠγάπησα ὑμᾶς. Θὰ ἴδωμεν δὲ ἄλλοτε ποῦ δύναται νὰ καταντῆσῃ ἡ ἠρθεσκυμωτικότης, ὅταν στερηθῇ αὐτῆς τῆς βασικῆς προϋποθέσεως, τῆς Ἀγάπης.

Τὴν Ἀγάπην, λοιπόν, θέτει ὁ Κύριος ὡς τὸ

Καταβασία 'ωδή α'

Ἦχος ᾠή πα

Χρι ζος γεν νη ται δο ξα σα τε Χρι ζος εε ερα

νον α παν τη σα τε Χρι ζο ος επι γη νυ ψω θη τε Α σα τε

τω Κυ ριω πα σα η γη η η η η εν ευ φρο συ νη

α νυ μνη σα τε χαι ο τι δε δο ο ξα σα χαι

'ωδή γ'

τω προ των αι ω νων ει πα τρο γεν νη

θεν τι αρ ρε ευ ζωι τι ω η επ ε σα των ει πα ρθεν ο

σα ρω θεν τι α α σπο ρω Χρι ζω ω τω θε ω βο η σω μεν

ο α νυ ψω σα στο με ραι η μων Α γι ος ει Κυ ρι ει

Γραμ.

ο α νυ ψω ω σα στο με ραι η μων

Κατάχ. ὁ Αΐ χορός

Μα υπαρμεχω δους τη βασει της πι ι ζεε ως

Ὦση δ΄. Ταμβιός

Τενος βροζει ει σε την α να ηχασιν παα χα Α δυν προ

δη η η της Αββα υαση προμη νυ ει Ι δειν α βραα ζωια

ει ω θευτον του που Νε αν θρεβου χαρεξ ο ρου της Παρθε

να ε ξεη θε χα ον εις α να α ηχασι λο χοι

Κατάχ. ὁ Β΄ χορός

Ὦση ε΄. Θε ος ων ειρη νης Πα τηρ ει υπαρμων

της με γαλης βο χη ηι σε τον Αγγε χον ει ρην νην παρεε χομε νοα

πε ζει χα η η μιν ο θεν θε ο γνω σε εις προσβω οδη

γη η θεν τει ει νυ υιο σορ θρι ζον τε δο σο χο χο μενε σε βι ι

χα αν θρω ωω πε

A⁰⁶

Κατάχ. ὁ Αῶς χορός

Handwritten musical notation for the first line, including a treble clef and various rhythmic values.

Καθ' ἣν αὖ να τρεχόντες εὐροίμεν ἕξέεος

Ἰαμβρῖος ὠδή Ζ'

Handwritten musical notation for the second line, including a treble clef and various rhythmic values.

Ναῖων Ἰω ναῖς ἐν μὲν κου θαλαττιοῖς

Handwritten musical notation for the third line, including a treble clef and various rhythmic values.

Ἐλθὲν εἰδείειτο ἕξ ζαχην ἅ παρ ἕσσι Νυχέειε

Handwritten musical notation for the fourth line, including a treble clef and various rhythmic values.

γῶν δε τῶ τυραννέτος βεεχει Χρῖζεπροσανθῶ τονια

Κατάχ. ὁ Βῶς χορός

Handwritten musical notation for the fifth line, including a treble clef and various rhythmic values.

μὴν αὖ ναί ρεετῆν Θάκτον μο χεῖει ἐν δε τῆς ε

Handwritten musical notation for the sixth line, including a treble clef and various rhythmic values.

μητὸς ραθυμίας μίλλιας

ὠδή Ζ'

Handwritten musical notation for the seventh line, including a treble clef and various rhythmic values.

Οἱ Παιδεύεσθε βεῖα σὺν τρᾶθεντες δυσσεβῶς

Handwritten musical notation for the eighth line, including a treble clef and various rhythmic values.

προσχηματος ἡ ταθρονησαντες πυροσοσῆπει

Handwritten musical notation for the ninth line, including a treble clef and various rhythmic values.

ἡν οὐεπτο ηθῆσαν ἀλλ' ἐν μεσσητησθροχοσ εζωτες εψακκον

Handwritten musical notation for the tenth line, including a treble clef and various rhythmic values.

οτων πατεεερωθεοσευχοχη τοσοσεει

A⁰⁶

Καταγ. ο Α! Χορός α

Λε ε γα σιν εσαι ω ω νας ευ χο γη το ο ο ο ε ι

Γαμβιός Ωδή Η! Μητρνα φλεε κτωσει νο νι ι

ζε σι Κοορη αι τιπα χαι α αι πυρο χος σ μενοι νε σι

Υ περ φυ ωι πυρ σαν ε σφραγι σμεενην Αμ φω δε δρω ω

σα θαυμα τερ χι ε α μι α Λα ρι σρος υ υ υ μνον

ε ξα νι ι ζη σι χ α α ρι ι ι ι Μεγαχυνάρια

Με γα χυον ψυ χη η μαρ την τι μι ω τε ε ραν και εν δο σο

τε ε ε ραν των α νω ζα τευ μα τω ν

Μυ ζη ρι ον ξε νον ο ρω ω υ πα ρα δο ξον ε ρα

A 20

νοντο Σπηλαιον υδρονον Χε ρε βι μον την Παρθε νον την

φατηνηκω ρε ον εν ω ω α νε υχθη ο α χωρητος Χρε

ζο ος ο Θε ος ον α νυ μνησκει με γα χυυ νο ο μεν

Με χα χυ νον ψυ χη η μα τον εν τω Σπηλαι αιω τεκθεντα Βασι

χε α Νε η γε νει μα χων χε ροον των παι διον Α α να κ

δα ζηρ ε φα νη πα ε ζιν ει γαρ ε κεινη προ συυνη σιν

η νο μεν μα νει ει ει ο Η ρω θη ε τα ρα τε το Χρι ζοον α νε

χειν ο θε ο μα χος θουα τε ο ο με ε νοι

ση με ρον η Παρ θε ε νο ος τι υπει τον δε σπο ο την εν δον εν τω Ση

και ω Στεργαν μενη μα ας ω α κιν δυ νον θοο βω

A 20

Ρα αν σι ω πην τω παθω δε παρ θε νε γ μνος υ

θαινει συν τονωτε θηγ με ε νος Ερ γω ω δε ειε ζιν αχ λαυ

Μη τηρ σθε νοι Ο ση πα θυ μεν η προ αι αι ρε σις

Δόξα.
δι υς

Μεγα λυ τον ψυ χη η μου τμη τρι σι πο ζα α τς

υ α δι αι ρε ε τς θε ο τητος το υρα τος

Τυ πας α βεγ χει κωι συ αι πα ρηγ με ε νος Ω σθη η τερα

γνη τς λο γο δε δορ μο τς Με ον θα νεν τος ευ πυ χηι με υ χει

ση ε νηι Δο ξα με νοι αι οι τε τηι α χη θε αι θα ος

Ε πα ρι ω σην ευ λο γος μεν γα ζε ρα

1949

A 20

μοναδικὸν κριτήριον, βάσει τοῦ ὁποῦο θά δικάζη τότε τοὺς ἀνθρώπους, τὴν Ἀγάπην τὴν ζωντανήν, τὴν Ἀγάπην τὴν ἔμπρακτον, τὴν Ἀγάπην τὴν ἀποτελεσματικὴν, τὴν Ἀγάπην ποὺ θεωρεῖ ὡς ἰδικὸν τῆς πόνου τὸν πόνου τοῦ ἄλλου, καὶ δὲν ἤσυχζε, ἐὰν δὲν κάμῃ ὅτι χρειάζεται, διὰ τὸν ἀκούοισιν ἀποτελεσματικά. — «Ἐπεινάσα καὶ ἐδάκατέ μοι φαγεῖν, ἐδίψησα καὶ ἐποτίσατέ με...» — Καὶ εἶναι πολὺ φυσικὸν διὰ τὸν Χριστὸν νὰ θέτῃ αὐτὸ τὸ κριτήριον, αὐτὴν τὴν βάση, διότι ἡ Ἀγάπη, ὡς γνωστὸν, τὸν ἔφεραν εἰς τὸν κόσμον, τὴν Ἀγάπην ἐπραγματοποίησεν ὁ ἴδιος εἰς ἅλην τὴν ζωὴν Του καὶ εἰς τὸν θάνατόν Του, καὶ αὐτὴν ἔθεσεν ὡς τὸ νέον θεμέλιον, ἐπὶ τοῦ ὁποῦο θά ψυχοδομεῖτο ἡ νέα τάξις, τὴν ὅποιαν εὐηγγελιστοὶ εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Δὲν ἐξήτησεν ἀπὸ τοὺς ἰδικούς Του νὰ γίνουιν ὑπέρτατοι τῶν ἀνθρώπων, ἀν θέλουιν νὰ γίνουιν πραγματικά μαθηταί; Ὅταν δύο ἀγαπητὰ Του πρόσωπα τοῦ ἐξήτησαν τὴν τιμὴν τῆς προκομῆς, δὲν τοὺς ὑπεσχέθη εἰς ἀπάντησιν τὸ ἴδιόν Του «βάπτισμα» καὶ τὸ ἰδικόν Του «ποτήριο», βάπτισμα καὶ ποτήριον αἵματος καὶ ὕδατος; Δὲν ἐδήλωσε τότε, ὅτι καὶ ὁ ἴδιος δὲν ἤλθεν εἰς τὸν κόσμον, παρὰ διὰ τὸν ὑπηρετήσῃ καὶ νὰ προσεφῆ τὴν ζωὴν Του αὐτῶν ἀντὶ πολλῶν; Εἶναι ἡ Ἀγάπη διὰ τὸν Χριστὸν ἡ μοναδικὴ ἔμπρακτος ἀπόδειξις τῆς πίστεως εἰς τὸν Θεὸν — ὅπως ὠρατὰ τὸ διδάσκει ὁ Ἰωάννης — καὶ εἶναι ἡ Ἀγάπη τὸ μέσον, διὰ τοῦ ὁποῦο πραγματοποιεῖται κατὰ τὸ δυνατόν ἡ ἑξομοίωσις πρὸς τὸν Θεόν, πρὸς τὴν ὅποιαν ἀπέβλεψεν ἡ δημιουργία τοῦ ἀνθρώπου. Εἶναι ἡ Ἀγάπη ὅτι ἀκριβῶς ἀξιοποιεῖ τὸν ἄνθρωπον!

Ἡ πίστις εἰς τὸν Θεόν, διὰ νὰ ἔχῃ ἀξίαν, πρέπει νὰ ἐκδηλώνεται μὲ τὴν Ἀγάπην. Ἄν αὐτὸ δὲν συμβαίνει, δὲν εἶναι παρά φειδῶς, ὑποκρισία, μαῦρος καὶ ἐπικίνδυνος φανατισμός! Καὶ αὐτὸ ἀκούω — κατὰ τὸν Παῦλον — τὸ μαρτύριον, εἶναι ἀχρηστὸν διὰ τὸν ἄνθρωπον, τὸν μὴ ἔχοντα Ἀγάπην! Δι' αὐτὸ ἔργα Ἀγάπης θά ἀπαυτῆσιν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ὁ Κριτὴς κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην τὴν φοβεράν...

Πόσον ἐπίκαιρον — ἴδια εἰς τὴν ἐποχὴν μας — εἶναι τὸ κήρυγμα αὐτῆς τῆς ἀληθείας, εἰς τὴν ἐποχὴν αὐτὴν τοῦ μίσους καὶ τῆς μοχθηρίας! Δὲν ζητεῖ ἀπλῶς τὴν ἀρετὴν ἀρετῆν τοῦ παλαιοῦ Νόμου — ἡ ὅποια κάποτε καὶ αὐτὴ ἀπουσάζει εἰς τὸν καιρὸν μας. — Δὲν εἶναι ἀρκετὸν τὸ «Οὐ φουδεύσεις! Οὐ μοιχεύσεις! Οὐ κλέψεις! Οὐ φενομαρτυρήσεις!». Ἡ χριστιανικὴ ἀρετὴ εἶναι κἀτι περισσότερο· δὲν εἶναι μόνον ἀρετῆς τοῦ κακοῦ, ἀλλ' εἶναι καὶ ὁ εἰς εἰς, εἶναι ἔμπρακτος ἄσκησις τοῦ ἀγαθοῦ, αὐτὴ δὲ ἡ «θέσις» εἶναι ποῦ τὴν διακρίνει ἀπὸ τὴν παλαιὰν ἠθικὴν. Δὲν κολάζεται μόνον ὁ ἀδικῶν τὸν πλησίον — εἶναι σαφῆς ἡ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ — ἀλλὰ θεωρεῖται ἐξ Ἰσοῦ ἀξιωματικὸς καὶ ἐκείνος ποῦ ἀδιαφορεῖ διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ πλησίον. Δὲν εἶναι εἰς ἡλικίαν μόνον ὅτι συνήθεια καλοῦμεν «ἀμαρτῶν» ἀμαρτία εἶναι καὶ ἡ παραμέλησις τῆς εὐεργεσίας. Δὲν πράττει ἀρα ὁ εὐεργετῶν τὸν πλησίον τίποτε τὸ ἐξαιρετικόν, ὅπως νομιζέται εἰς τὴν περὶν μας κοινωνίαν, ἀλλ' ἐκτελεῖ ἐν ἐπιβεβημένον καθήκον!

ΤΟ ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟΝ ΜΑΣ

9-15 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1955

9. Κυριακὴ 18ῃ (Γ' Λευκά: Ἥχος α'. Ἐσθινὸν Ζ' Ἰωάν. 20(κ'), 1-10. — Β' Κορ. 9(θ') 6-11. Λουκ. 7(ζ'), 11-16. Ἰακώβου Ἀλφαίου Ἀποστόλου. Παύλου Μάρτυρος.

10. Δευτέρη: Εὐλαμπίου καὶ Εὐλαμπίας Μαρτύρων, Θεοφίλου Ὁσίου. — Φίλιπ. 1(α'), 1-7. Λουκ. 11(ζ'), 36-50.

11. Τρίτη: Φιλίππου ἐνὸς τῶν 7 Διακόνων (Πράξ. 6, 1-6, 8-40). — Φίλιπ. 1(α'), 8-14. Λουκ. 8(η'), 1-3.

12. Τετάρτη: Πρόβου, Γαράχου, Ἀνδρονικοῦ, Δομνίνης Μαρτύρων. — Φίλιπ. 1(α'), 12-20. Λουκ. 8(η'), 22-25.

13. Πέμπτη: Κάρπου, Παύλου, Ἀγαθονίκης, Βενεταίν διρκ., Μαρτύρων. — Φίλιπ. 1(α'), 20-27. Λουκ. 9(θ'), 7-11.

14. Παρασκευή: Ναζαρίου, Γερβασίου Μαρτύρων. — Παρασκευῆς Ἐπιβατηνῆς Ὑδατος. — Φίλιπ. 1(α'), 27-28. Λουκ. 9(θ'), 12-18.

15. Σάββατον: Λουκιανοῦ, Σαβίνου Ὁσίου. Βάρρου Ὁμοίου. — Α' Κορ. 13(ιε'), 58-16(ιστ'), 3. Λουκ. 8(σ') 1-10.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ

(16 Ὁκτωβρίου 1955)

19ῃ Κυριακὴ (Δ' Λευκά: Ἥχος β'. Ἐσθινὸν Η' Ἰωάν. 20(κ'), 11-18.] — Τιτ. 3(γ'), 8-15. Λουκ. 9(θ'), 15-15. — Λουγίου Ἐκατοντάρχου τοῦ πρό τοῦ Σταυροῦ καὶ οὐν αὐτῷ δόο στρατιώτου (Ματθ. 27, 54. Μάρκ. 15, 39. Λουκ. 23, 47. Ἰωάν. 19, 23-24).

“ΝΟΜΟΙΣ ΠΙΘΟΥ...”

«Πορευθέντες ἐπιδειξάτε ἑαυτοὺς τοῖς ἰεροῖς». (Λουκ. 17, 14)

Δέκα λεπροί, καταδικασμένοι νὰ ζῶν χρόνια δόλοκληρα μακριὰ ἀπὸ τὴν Κοινωνία, βέβαιον νὰ περῶ Ἐκείνος, ποὺ

δὲν ἔβρι κανένα νὰ φύγῃ παραποινεμένος.

Νὰ πληρώσουν δὲν ἐτόλμησαν, ἀφ' οὗ δὲν εἶχαν αὐτὸ τὸ δικαίωμα οἱ δυστυχισμένοι αὐτοὶ ἄρρωστοι. Ἐστάθησαν ἀπὸ μακριὰ καὶ ἐφώνησαν δυνατὰ καὶ ἐξήτησαν τὸ ἑλεός Του.

Ἐκεῖνος ἤκουσε τὸν πόνον των. Ἀπεφάσισε νὰ τοὺς δώσῃ τὴν ὑγείαν. Ἀλλὰ τοὺς ἔθεσεν ἕνα ὄρον:

— «Πορευθέντες ἐπιδειξάτε ἑαυτοὺς τοῖς ἰεροῖς».

Οἱ λεπροὶ ἐπειθάρχησαν, ἔτρεξαν νὰ παρουσιασθοῦν ἐπὶ τοὺς ἰερεῖς. Καὶ εἰς τὸν δρόμον ἔθεραπεύθησαν· αἰγένοτο ἐν τῷ ὑπάγειν αὐτοὺς ἐκαθαρίσθησαν.

Τὸ θαῦμα, βέβαια, εἶναι ἀξιοθαύμαστον.

είναι ένα από τα πολλά ιστορικά γεγονότα που μαρτυροῦν τὴν θεϊκὴν δυνάμιν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὁ λόγος Του, ἡ θέλησις Του, γίνεται πραγματικότης. Τίποτε δὲν εἶναι ἀδύνατον, ὅταν τὸ θελήσῃ Ἐκεῖνος.

Ἀλλὰ ἀξιωματικῶς εἶναι καὶ ὁ ὅρος πού ἔθεσε διὰ τὴν θεραπείαν:

«Πορευθέντες ἐπιθεῖξατε ἑαυτοὺς τοῖς ἰερεῦσιν».

Εἶναι διδασκικώτατος διὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς ὁ ὅρος αὐτός, πού ἔθεσαν ὄχι ἄλλος, ἀλλὰ αὐτός ὁ ἴδιος ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς.

Ἦτο διάταξις τοῦ Νόμου, νὰ περνεῖ ἀπὸ τὸν ἱερέα ὁ λεπρός πού ἐθεραπεύετο, νὰ πιστοποιητῆ ἡ θεραπεία ἀπὸ τὸν ἱερέα του, νὰ προσφέρῃ θυσίαν καὶ νὰ παίρῃ ἀπὸ ἐκείνου τὴν ἀδειαν τῆς ἐλευθεροκονιῶσις.

Αὐτὴν τὴν νομικὴν διάταξιν ἐσεβάσθη ὁ Ἰησοῦς Χριστός καὶ διὰ τοῦτο παρήγγειλεν εἰς τοὺς ἀσθενεῖς Του νὰ περάσουν ἀπὸ τοὺς ἱερεῖς.

Καὶ ἐκείνοι ἐθεραπεύσαν, διότι μὲν καὶ τὴν πίστιν εἰδείξαν καὶ ὑπακοὴν καὶ εὐπέθειαν εἰς τὰ λόγια Ἐκείνου, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐξήτησαν νὰ τοὺς λυπηθῇ.

Διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν ὁ Ἰησοῦς Χριστός μᾶς διδάσκει πόσον ἀξίζει ἡ ὑποταγὴ εἰς τοὺς ἰσχυράς Νόμους, πόσον πρέπει νὰ ἐμμετα πειθαρχικὸι καὶ συνεισεῖς εἰς τὰς ὑποχρεώσεις μας ἀπέναντι τοῦ Νόμου.

Αὐτὸς ἦτο ὁ Κύριος τοῦ Νόμου, καμμίαν ὑποχρέωσιν δὲν εἶχε νὰ τὸν τηρῇ καὶ ὅμως τὸν ἐτήρησε πάντοτε καὶ τὸν ἐσεβάσθη, διὰ νὰ μᾶς δείξῃ, ὅτι κανένας, μὲ καμμίαν ἀπολύτως πρόφασιν ἢ δικαιολογίαν, δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ θέτῃ τὸν ἑαυτόν του, νὰ τοποθετῇ τὴν ἰδικὴν του θέλησιν, παραπάνω ἀπὸ τὸν Νόμον.

Τὸ «Νόμος πεῖθου» τῶν ἀρχαίων, χάριν τοῦ ὁποῖου ἐδέχθη τὸν ἀδικον θάνατον ὁ σοφώτατος τῶν ἀνθρώπων εἰς τὰς Ἀθήνας, παίρνει θέαν ἀξίαν ὑπερὰ ἀπὸ τὴν ἑαυτοῦ τοῦ Θεανθρώπου εἰς τὸν κόσμον, πού τὸσον εἰδείξε σεβασμὸν καὶ τὸσον ἐδίδαξεν εὐπέθειαν εἰς τὸν Νόμον.

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΜΑΣ

Κυριακὴ: 9 Ὀκτωβρίου 1955

Λοὐκᾶ, 7,11-16: Μ' ἕνα λόγον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τὸ μοναχικὸν παλληκάρει τῆς δυστυχισμένης χήρας ἐγένετο εἰς τὴν ζωὴν! Καὶ τὰ δάκρυα καὶ τοὺς θρήνους διεδέχθη ἡ χαρὰ καὶ ὁ ἐθουσιασμός. Πόσον δυνατός εἶναι ὁ λόγος τοῦ Κυρίου! Δίδει τὴν ζωὴν ἐκεῖ, ὅπου μέχρι τοῦ ἐβασίλευεν ὁ θάνατος! Δίδει τὴν χαρὰν ἐκεῖ,

ὅπου ἐβασίλευεν ἡ παραγῆ! Δίδει τὴν χαρὰν ἐκεῖ, ὅπου ἐβασίλευεν ἡ θλίψις. Μὴ παραμελήσῃς παρὲς σου, ἀδελφε, τὴν ἀφράσιν καὶ τὴν μελέτην τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ.

Δευτέρα: 10 Ὀκτωβρίου 1955

Οἱ ἅγιοι Εὐλάμπιος, καὶ Εὐλαμία ἔζησαν ἐν Νικηοῦνδρᾷ ἐπὶ αυτοκράτορος Μαξιμιανού. Ὁ ἅγ. Εὐλάμπιος καθ' ὃν χρόνον ἐμαρτύρη καὶ ἐβασανίστο ἐπὲρ τοῦ Χριστοῦ, ἐδέχθη τὴν ἐπίσκεψιν τῆς ἀδελφῆς του Εὐλαμίας, ἣτις τὸν παρεκάλει νὰ δεσθῇ ὑπερ' αὐτῆς. Ἀμφότεροι μετὰ ταῦτα ἔλαβον τὸν στέφανον τοῦ μαρτυρίου.

Τρίτη: 11 Ὀκτωβρίου 1955

Ὁ Ἀπόστολος Φίλιππος, εἰς τὸν ἐπὶ Διακόνων τῆς πρώτης ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, κατήγγισεν τὸν Αἰθίοπα αὐλικὸν τῆς βασιλείας Αἰθιοπίας. Ἐκήρυξε τὸ Ἐὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ καὶ ἀπέθανεν εἰς Τροάδην τῆς Μικρᾶς Ἀσίας.

Τετάρτη: 12 Ὀκτωβρίου 1955

Οἱ ἅγιοι Πρόβος, Τάραχος καὶ Ἀνθρόνικος ἐμαρτύρησαν διὰ τὴν χριστιανικὴν τὸν πίστιν ἐπὶ ἐπίτον Διοκλητιανού. Ὁ Τάραχος ἀπέθανε ἠθροβληθεῖς, καὶ μετὰ ταῦτα συνταφείσθαι, ὁ Πρόβος ἐσοβλήθη, καὶ ὁ Ἀνθρόνικος ἐσταυρώθη, τὸ δὲ σῶμά του κατεμαρτυρήθη.

Πέμπτη: 13 Ὀκτωβρίου 1955

Οἱ ἅγιοι, Κάρπος ἐπίσκοπος Θυατείρων, καὶ Πάπυλος ὁ διάκονός του ἐμαρτύρησαν ἐπὶ αυτοκράτορος Λεωνοῦ. Προσεδήσαν ἐπὶ ἄρματα καὶ εἰς τὰς Σάρδεις ἐπιβλήθησαν εἰς πλείστα ἄλλα μαρτύρια, τέλος δὲ ἀπεκεφαλίσθησαν. Συγχρόνως μὲ τοὺς δύο αὐτοὺς ἱερομάρτυρας ἐμαρτύρησαν καὶ ὁ πνεύματι Ἀγαθούρκου καὶ ἡ ἀδελφὴ του Παπίου Ἀγαθούκη.

Παρασκευή: 14 Ὀκτωβρίου 1955

Οἱ ἅγιοι Ναζάριος, Γερβάσιος, Προτάσιος καὶ Κέλσιος ἐμαρτύρησαν εἰς Ρώμην. Ἐστυγλισθέντες τὸν Χριστὸν εἰς διαφόρους πόλεις τῆς Ἰταλίας ἀπεκεφαλίσθησαν ἐπὶ Ἰέρωνος.

Σάββατον: 15 Ὀκτωβρίου 1954

Ὁ ἅγιος Λουκιανὸς ἔδρασε ὡς πρεσβύτερος ἐν Ἀντιοχείᾳ, ἀποσιπῶσις πλείστον ἐκ τῶν ἐθνικῶν εἰς τὴν ὀρθόδοξον πίστιν. Καταδικασθεὶς εἰς τὸν διὰ πείνης θάνατον ἐπὶ ἡμερίδος Μαξιμιανού, ἀπέθανεν ἐπομεινὸς μέχρι τέλους τὰ πάντα διὰ τὸν Χριστόν.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, Ἀθήνα. Ἰασιῶ 1, Τηλέφ. 72-112